

dr hab. Monika Kaczmarek-Śliwińska, prof. ucz.
Katedra Komunikacji Społecznej i Public Relations
Wydział Dziennikarstwa, Informacji i Bibliologii
Uniwersytet Warszawski

Warszawa, 21.07.2026 r.

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr. Władysława Błockiego

**pod tytułem: „Badanie mediów społecznościowych w paradygmacie teorii grafów i analizy sieci społecznościowych na przykładzie komunikacji politycznej w środowisku platformy X”
napisanej pod kierunkiem naukowym dr. hab. Marcina Szewczyka, prof. WSiIZ**

Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska mgr. Władysława Błockiego pod tytułem: „Badanie mediów społecznościowych w paradygmacie teorii grafów i analizy sieci społecznościowych na przykładzie komunikacji politycznej w środowisku platformy X” stanowi interesujące poznawczo i merytorycznie opracowanie rozszerzające warsztat metodologiczny dyscypliny i stanowiąc pracę o charakterze interdyscyplinarnym.

Postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach Panu mgr. Władysławowi Błockiemu procedowane jest przez Radę Naukową Dyscypliny Nauk o Komunikacji Społecznej i Mediach Wyższej Szkoły Zarządzania i Informatyki z siedzibą w Rzeszowie. Rozprawa doktorska została przygotowana pod kierunkiem naukowym dr. hab. Marcina Szewczyka, prof. WSiIZ.

Podstawą sporządzenia niniejszej recenzji jest uchwała Rady Naukowej dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach Wyższej Szkoły Informatyki i Zarządzania z siedzibą w Rzeszowie z dnia 22.05.2026.

Rozprawa doktorska wpisuje się w obszar tematyczny dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach. Zarówno temat rozprawy, jak i cele pracy, hipoteza, oraz zaproponowany przez Doktoranta warsztat naukowy są potwierdzeniem ulokowania przedłożonej do recenzji rozprawy w obrębie dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Doktorant podjął temat doktoratu w perspektywie, która z powodzeniem wypełnia definicję luki badawczej, a sama dysertacja po publikacji będzie stanowić wartościowe uzupełnienie bibliograficzne omawianego obszaru. Luka badawcza wskazana przez Autora rozprawy podnosi niewystarczające powiązanie formalnych wyników analizy sieciowej z interpretacją procesów komunikacyjnych w ramach nauk o komunikacji. Doktorant na s. 16-17 wskazał, że: „W wielu badaniach wskaźniki sieciowe funkcjonują jako autonomiczne miary ilościowe, których znaczenie dla opisu komunikacji pozostaje niedookreślone. Podjęcie próby integracji analizy strukturalnej z interpretacją komunikacyjną pozwala lepiej osadzić badania sieciowe w kontekście teoretycznym oraz zwiększyć ich wartość poznawczą”.

Przedłożona recenzja zawiera:

1. Ogólną prezentację rozprawy doktorskiej.
2. Ocenę merytoryczną, metodologiczną i formalną rozprawy doktorskiej.
3. Kwestie do dyskusji.
4. Konkluzje końcowe.

Ogólna prezentacja rozprawy doktorskiej

Rozprawa liczy 375 stron, a jej poszczególne części to: Wstęp (zakres rozprawy, cel, uzasadnienie wyboru tematu pracy, dotychczasowy stan badań, wartość dodana, hipotezy, pytania badawcze, metodologia), pięciu rozdziałów, zakończenia, bibliografii (bibliografia nienumerowana, s. 356-366, w tym źródła internetowe na s. 364-366), wykaz rysunków, wykaz tabel, abstraktu w języku polskim i języku angielskim oraz oświadczenie Autora pracy.

Dwa pierwsze rozdziały mają charakter teoretyczny, kolejny (trzeci rozdział) jest rozdziałem badawczym, natomiast dwa ostatnie rozdziały rozprawy doktorskiej są rozdziałami, które – mimo znacznej liczby recenzowanych prac doktorskich – nie spotykam często w formie odrębnych rozdziałów: rozdział czwarty to praktyczne zastosowania i implikacje, zaś rozdział piąty jest podsumowaniem badań oraz zawiera perspektywy przyszłych badań.

Zaproponowaną przez Doktoranta konstrukcję rozdziałów oceniam jako bardzo właściwą. Odnosząc się do jakości poszczególnych części rozprawy doktorskiej oceniam je równie wysoko.

Zaproponowana przez Doktoranta struktura pracy jest logiczna, przejrzysta i uzasadniona merytorycznie. Lektura poszczególnych rozdziałów pracy pokazuje, że Doktorant w satysfakcjonującym stopniu przyswoił wiedzę teoretyczną, a właściwe zrozumienie treści pozwoliło na wykorzystanie metod badawczych niezbyt często obserwowanych w analizie podjętego tematu.

W rozdziale pierwszym – *Wprowadzenie do mediów społecznościowych w kontekście analizy sieci społecznościowych* – Doktorant skupił się na omówieniu roli mediów społecznościowych w dzisiejszym społeczeństwie i wpływie mediów społecznościowych na komunikację, interakcje społeczne i na przepływ informacji. Tutaj także Doktorant przedstawił praktyczne zastosowań mediów społecznościowych.

W drugim rozdziale – *Analiza teoretyczna sieci społecznościowych* – Doktorant zajął się: wprowadzenie do teorii grafów (wyjaśnienie podstawowych pojęć związanych z teorią grafów, istotnych dla zrozumienia analizy sieci społecznościowych: wierzchołki, krawędzie, graf skierowany, graf nieskierowany; pojęcia teorii grafów; zastosowanie teorii grafów w analizie sieci społecznościowych) oraz identyfikacją głównych cech sieci społecznościowych i badaniem ich charakterystycznych właściwości (centralność węzłów w sieciach społecznościowych, krótkie ścieżki w sieciach społecznościowych, społeczności w sieciach społecznościowych, charakterystyczne właściwości sieci społecznościowych oraz przykłady analizy sieci społecznościowych z wykorzystaniem teorii grafów).

Rozdział trzeci – *Metodologia badawcza i analiza wyników* – prezentuje wybór metod badawczych, opis zbierania danych, przeprowadzenie analizy sieci społecznościowych, analizę wyników. W rozdziale tym Doktorant ujął również statystyki opisowe dynamiki tweetów dla poszczególnych kandydatów, jak również wnioski z przeprowadzonych badań.

W rozdziale czwartym – *Praktyczne zastosowania i implikacje* – Autor rozprawy skoncentrował się na możliwościach wykorzystania wyników w praktyce komunikacyjnej, przedstawił propozycje narzędzi i algorytmów oraz opracowanie narzędzi wspierających analizę sieci społecznościowych w mediach, jak również propozycje algorytmów do identyfikacji kluczowych struktur w sieciach społecznościowych. W końcowej części rozdziału czwartego Doktorant dokonał porównawczej interpretacji metryk LTIG, LAPS, LSCI i LECAS.

W piątym rozdziale – *Podsumowanie badań i perspektywy przyszłych badań* – Doktorant dokonał zbiorczej interpretacji wyników w odniesieniu do sformułowanych hipotez (weryfikacja hipotezy głównej i hipotez pomocniczych oraz synteza wyników weryfikacji hipotez), przeprowadził analizę zgodności wyników z oczekiwaniami badawczymi, jak również określił wytyczne dla przyszłych badań.

Zakończenie rozprawy doktorskiej zawiera syntetyczne podsumowanie analizowanego tematu. Ujmujące i naukowo rzetelne jest również wskazanie ograniczeń (s. 348).

Szczególną uwagę w strukturze pracy chciałabym zwrócić na Wstęp oraz rozdział piąty. W pierwszym z wymienionych elementów Doktorant w wysoce przejrzysty sposób zamieścił treści dotyczące zakresu rozprawy i jej celu, uzasadnienie wyboru tematu pracy, dotychczasowy stan badań, wartość dodaną, hipotezy, pytania badawcze i metodologię. Wskazuję na to, ponieważ tak uporządkowany rozdział wprowadzający w kwestie idei tworzenia pracy doktorskiej i stawianych przed nią zadań wciąż nie jest regułą.

Podobnie z rozdziałem piątym – wiele rozpraw doktorskich posiada części nazwane jako „podsumowanie badań”, natomiast sporadycznie recenzuję prace, które wyniki badań i perspektywy przyszłych badań ujmują w tak strukturalnej formie.

Ocena merytoryczna, metodologiczna i formalna rozprawy doktorskiej

Temat pracy doktorskiej „Badanie mediów społecznościowych w paradygmacie teorii grafów i analizy sieci społecznościowych na przykładzie komunikacji politycznej w środowisku platformy X” został skonstruowany w sposób właściwy, oddaje zawartość tematyki całości pracy i jednoznacznie wskazuje na osadzenie w dyscyplinie naukowej.

Część teoretyczna i analityczna pracy została opracowana z mocnym osadzeniem w dyscyplinie naukowej z uwzględnieniem interdyscyplinarności pracy, co wiązało się z szerokim oraz wnikliwym researchem literatury przedmiotu.

Język pracy oceniam jako bardzo dobry. Autorowi udało się w stopniu wysoce satysfakcjonującym przedstawić badany temat w formie interesującej dla czytelnika, a podkreślę, że zastosowana metodologia badawcza i podjęty temat mogą stanowić wyzwanie w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach. Mamy więc tutaj właściwe ułożenie treści, odpowiednie proporcje poszczególnych części pracy, prowadzenie wywodu w sposób wyczerpujący tematykę i bardzo wysoką kulturę języka.

Doktorant cel główny określił jako: „Celem głównym niniejszej rozprawy jest zbadanie, w jakim stopniu analiza sieci społecznościowych, oparta na teorii grafów, pozwala opisywać i interpretować strukturę oraz dynamikę komunikacji politycznej zachodzącej w środowisku platformy X” (s. 13). Na kolejnych stronach Doktorant wskazał również cele pomocnicze (s. 14-15). Na szczególną uwagę zasługuje cel pomocniczy określony przez Doktoranta jako: „Kolejnym celem pomocniczym jest opracowanie i empiryczne zastosowanie autorskich miar analitycznych umożliwiających uchwycenie tych aspektów komunikacji, które nie są w pełni opisywane przez klasyczne wskaźniki analizy sieciowej. Chodzi tu przede wszystkim o takie wymiary, jak dynamika wpływu w czasie, głębokość i wrażliwość propagacji treści, stopień dyspersji interakcji, aktywizacja rdzeni sieci oraz przepływy między wspólnotami. Zastosowana metodologia potwierdza, że praca rzeczywiście została zorganizowana wokół tego celu, ponieważ obok klasycznych miar centralności, kohezji i modularności wykorzystuje także autorskie wskaźniki LTIG, LAPS, LSCI, LECAS oraz EVZ, analizowane zarówno przekrojowo, jak i temporalnie.” (s. 14).

Doktorant w prawidłowy sposób sformułował hipotezy badawcze.

Hipoteza główna „odnosi się do możliwości diagnozowania mechanizmów komunikacyjnych w środowisku platformowym poprzez zastosowanie zaawansowanej analizy sieci interakcji. Wskazuje ona, że odpowiednio zoperacjonalizowane, w ramach zaawansowanej analizy sieci społecznościowych (różnej od prostych pomiarów aktywności), wskaźniki strukturalne, temporalne i informacyjne, osadzone w aparacie teorii grafów, umożliwiają identyfikację regularności statystycznie istotnych dla przebiegu dyfuzji treści, zróżnicowania ról komunikacyjnych aktorów oraz rozkład koncentracji uwagi komunikacyjnej w środowisku platformy X” (s. 20).

Autor rozprawy doktorskiej hipotezy pomocnicze sformułował, jak poniżej (s. 20-22):

Hipoteza pomocnicza 1: Sieci interakcji o wyższych wartościach wskaźnika EVZ i LSCI wykazują statystycznie wyższy stopień dyspersji komunikacji niż sieci o niższych wartościach tych wskaźników, a różnica ta jest mierzalna i istotna statystycznie przy kontrolowaniu poziomu aktywności.

Hipoteza pomocnicza 2: analiza modularności oraz identyfikacja węzłów pośredniczących, umożliwiają wyodrębnienie relacyjnych kanałów przepływu informacji pomiędzy względnie odseparowanymi segmentami odbiorców, a przebieg dyfuzji zależy w istotnym stopniu od konfiguracji tych połączeń. W sieciach interakcji na platformie X istnieją strukturalnie wyróżnione węzły pomostowe (o wysokich wartościach LECAS i centralności pośrednictwa),

których usunięcie lub dezaktywacja prowadzi do mierzalnego ograniczenia transmodularnej dyfuzji treści, a efekt ten jest istotnie silniejszy niż w przypadku usunięcia węzłów o najwyższej centralności stopnia.

Hipoteza pomocnicza 3: odnosi się do trwałości i stabilności wspólnot komunikacyjnych. W jej ramach stabilność ta traktowana jest jako własność strukturalna sieci, możliwa do operacjonalizacji poprzez łączne ujęcie kohezji lokalnej, odporności komponentów sieci oraz powtarzalności interakcji w czasie. Tego rodzaju konfiguracje sprzyjają utrzymywaniu względnie stałego poziomu aktywności komunikacyjnej, niezależnie od krótkookresowych fluktuacji uwagi. Wspólnoty komunikacyjne charakteryzujące się jednocześnie wysokim współczynnikiem grupowania, wysoką odpornością na usunięciu węzłów centralnych oraz wysokim udziałem powtarzających się interakcji wykazują statystycznie wyższy poziom stabilności aktywności w czasie niż wspólnoty niespełniające tych kryteriów.

Hipoteza pomocnicza 4: Zjawiska o charakterze wiralnym ujmowane są tu jako procesy wielopoziomowe, których przebieg odzwierciedla się w skokowych zmianach wskaźników opisujących dynamikę wpływu i głębokość kaskad komunikacyjnych. W tym ujęciu miary LTIG i LAPS pozwalają empirycznie uchwycić momenty wzmożonego rezonansu komunikacyjnego oraz ich relację z kontekstem wydarzeń zewnętrznych.

Skokowe wzrosty wskaźników LTIG i LAPS są statystycznie istotnie skorelowane z wydarzeniami politycznymi lub medialnymi - korelacja ta jest silniejsza niż analogiczna korelacja dla prostych pomiarów aktywności.

Hipoteza pomocnicza 5: epizody wzmożonej aktywności komunikacyjnej, identyfikowane na podstawie wskaźników temporalno-propagacyjnych, współwystępują ze statystycznie istotnymi zmianami zarówno w strukturze sieci interakcji, jak i w semantycznej organizacji dyskursu. Tak sformułowany zestaw hipotez tworzy spójny schemat interpretacyjny, prowadzący od ogólnej diagnozy mechanizmów komunikacji w ujęciu sieciowym do szczegółowych zależności dotyczących struktury wspólnot, dynamiki propagacji treści oraz stabilności relacji komunikacyjnych. Weryfikacja hipotez została przeprowadzona w dalszych częściach rozprawy poprzez odniesienie wyników analiz empirycznych do przyjętych założeń teoretycznych i zastosowanych narzędzi analitycznych.

Równie wysoko oceniam sformułowanie pytań badawczych.

Główne pytanie badawcze (s. 22) Doktorant postawił następująco: W jaki sposób struktura i dynamika sieci interakcji w mediach społecznościowych pozostają powiązane z przebiegiem procesów dyfuzji treści oraz koncentracją uwagi komunikacyjnej?

Natomiast pytania pomocnicze (s. 23) przybrały formę jak poniżej:

1. Jakie własności strukturalne sieci interakcji charakteryzują komunikację wokół badanych aktorów oraz w jakim stopniu różnicują one profile dyfuzji treści?
2. W jaki sposób pozycja aktorów w strukturze sieci (m.in. centralność i rola pośrednicząca) wiąże się z zasięgiem, intensywnością i trwałością procesów komunikacyjnych?
3. Jak struktura wspólnotowa sieci oraz obecność połączeń pomostowych wpływają na przepływ treści pomiędzy segmentami odbiorców?
4. W jakim stopniu zmienność relacji w czasie koreluje z dynamiką interakcji oraz okresami wzmożonej aktywności komunikacyjnej?
5. Jakie wzorce stabilności i trwałości wspólnot komunikacyjnych można zidentyfikować na podstawie miar kohezji, odporności strukturalnej i powtarzalności interakcji?
6. W jaki sposób zjawiska o charakterze wiralnym manifestują się w ujęciu temporalno-strukturalnym i jakie wskaźniki najlepiej opisują dynamikę kaskad propagacyjnych?
7. Czy i w jakim zakresie zmiany strukturalne sieci współwystępują ze zmianami semantycznymi dyskursu w okresach intensyfikacji komunikacji?
8. Na ile autorskie miary sieciowe zaproponowane w pracy dostarczają dodatkowej wiedzy analitycznej w porównaniu z klasycznym aparatem analizy sieci społecznościowych?

Zarówno hipotezę badawczą, jak i pytania badawcze, oceniam jako skonstruowane właściwie, zgodnie z zasadami dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Odnosząc się do metodologii zastosowanej przez Doktoranta warto podkreślić z jednej strony wysoką jakość dobranych analiz, z drugiej zaś właściwie opracowaną koncepcję badawczą. W badaniu wykorzystano zintegrowany aparat metodologiczny obejmujący rekonstrukcję sieci interakcji na platformie X, klasyczne i autorskie miary sieciowe, analizę struktury wspólnotowej, ujęcie temporalne (trajektorie wskaźników i okna ruchome), procedury statystyczne (korelacje i regresję logarytmiczną), miary entropijne oraz - w zakresie analizy dyskursu - narzędzia semantyczne oparte na embeddingach. Zastosowanie tych elementów pozwoliło Doktorantowi na wielowymiarowy opis mechanizmów komunikacji sieciowej oraz empiryczną interpretację różnic pomiędzy sieciami interakcji związanymi z poszczególnymi kandydatami.

Metodologia pracy (opis na s. 24-26 oraz s. 143-159) pokazuje interdyscyplinarność rozprawy doktorskiej, a jednocześnie jest przykładem rozszerzania warsztatu metodologicznego badacza dyscypliny. Z pewnością można uznać ten fakt za wkład w rozwój dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Recenzowana praca w całości była uczcią naukową i przyjemnością na poziomie poznawczym. Poniżej wymieniam kilka elementów zasługujących na podkreślenie, poza wymienionymi wcześniej:

1. W Rozdziale 1 (s. 28) Doktorant pisząc o podejściu sieciowym w środowiskach cyfrowych odwołał się do prac m.in. Marka Granovettera opublikowanej w 1973 r. Niezwykle to ujmujące, gdyż wiele opracowań, zarówno na poziomie doktoratów, jak i wyżej, najczęściej odnosi się do literatury z ostatnich kilkunastu lat. Przywołanie prac tak odległych czasowo uświadamiać natomiast może, że prace naukowe w dyscyplinie są często ponad obszarem narzędziowym tejże.
2. Podkreślenie związków mediów społecznościowych ze sferą publiczną oraz przywołanie myśli S. Livingstone (s. 30). W czasach, gdy coraz częściej zwraca się uwagę na negatywne skutki dezinformacji to szczególnie istotne.
3. Dojrzałe badawczo było zwrócenie uwagi na ewolucję mediów i konsekwencje dla analizy sieci społecznościowych. Doktorant wskazał, że „Struktury sieci obserwowane i modelowane za pomocą narzędzi teorii grafów nie stanowią wyłącznie spontanicznego rezultatu zachowań użytkowników, lecz są również efektem historycznie ukształtowanych decyzji projektowych, architektury platform oraz przyjętych modeli biznesowych. Inaczej organizowana jest sieć relacji w serwisie nastawionym na wizualną autoprezentację, inaczej – w mikroblogu, a jeszcze inaczej – w aplikacji opartej na krótkich filmach wideo rekomendowanych algorytmicznie. Zrozumienie, jak w kolejnych etapach zmieniała się rola mediów społecznościowych, stanowi zatem niezbędny kontekst dla interpretacji wskaźników sieciowych (centralności, gęstości, struktury społeczności) analizowanych w dalszych częściach rozprawy” (s. 36).
4. W Rozdziale 2 niezwykle ujmujące były odwołanie do badań N. Ellison, teorii J. Habermasa, prac Z. Papacharissi, W. Lance Bennett i A. Segerberg (s. 48).

5. Wartościowe było przywołanie pojęcia „piątego stanu” w odniesieniu do rozproszonej, sieciowej kontroli obywateli nad działaniami władzy publicznej i mediów tradycyjnych (s. 51).
6. Na uwagę zasługuje także opisanie przepływu informacji w środowisku mediów społecznościowych i przywołanie sformułowania „wiralności strukturalnej”, powiązanie przepływu informacji w mediach społecznościowych z cyklem życia wiadomości w serwisach informacyjnych (s. 71-71) oraz szybkości i skalowalności przekazywania informacji, a szczególnie rozróżnienia pomiędzy dyfuzją prostą i złożoną (s 73-75).
7. Interesujące są analizy dotyczące zarządzania wizerunkiem politycznym w mediach społecznościowych (s. 88-90) oraz treści dot. monitoringu opinii publicznej na platformach społecznościowych (szczególnie kwestia: dane z mediów społecznościowych a klasyczna opinia publiczna) (s. 95-97).
8. Oczywiście należy zauważyć znalezienie miejsca na kwestię etyki i ochrony danych (s. 101).
9. Niezwykle interesującą częścią było wskazanie przykładów analizy sieci społecznościowych z wykorzystaniem teorii grafów (s. 134-142).
10. Bardzo wartościowy był Rozdział 4 prezentujący praktyczne rozwiązania i implikacje.
11. W Rozdziale 5 niezwykle interesująca część odnosząca się do ewentualnych nowych teoretycznych ujęć w badaniach nad komunikacją polityczną w mediach społecznościowych (s. 337-340) oraz do perspektyw przyszłych badań (s. 340-346).

Praca doktorska powinna odznaczać się szczególną starannością i dbałością o szczegóły. W przedstawionej do recenzji pracy Doktorantowi nie udało się uchronić przed nielicznymi błędami natury stylistycznej czy technicznej, które nie wpływają na wartość merytoryczną pracy. Jednakże myśląc o ewentualnym opracowaniu monograficznym, warto zadbać o korektę językową i redakcję tekstu.

Pewne niedostatki pojawiły się w opracowaniu materiału pomocniczego. Część grafik oznaczanych przez Doktoranta jako „Rysunek” pojawiła się w wersji anglojęzycznej, co w pracy pisanej w języku polskim nie jest standardem. Część grafik, w których jako źródło zostały wskazane hiperłącza, nie posiada dat pobrania tychże.

W pracy doktorskiej Autor rozprawy zawarł bibliografię (s. 356-366), którą oceniam bardzo wysoko. Znajdują się tam źródła polskie i zagraniczne, starsze i te najbardziej aktualne. Bibliografia cechuje się różnorodnością i całkowicie wypełnia wymogi stawiane pracom doktorskim.

Reasumując, recenzowaną rozprawę doktorską mgr. Władysława Błockiego oceniam bardzo wysoko. Wybrany temat jest interesujący naukowo, wypełnia lukę badawczą, a ponadto jest użyteczny społecznie. Rekomenduję i zachęcam do opublikowania monografii będącej pokłosiem prac Doktoranta.

Kwestie do dyskusji

Wywołując dyskusję, która przypuszczalnie pojawi się w trakcie publicznej obrony rozprawy, chciałabym zasygnalizować Doktorantowi następujące pytania:

1. W jaki sposób określi Pan wykorzystanie zaproponowanych analiz w praktyce komunikacyjnej kampanii wyborczych? Co mogłoby być najbardziej przydatne? Które elementy analizy mogą stanowić o przewadze wyborczej?
2. W jaki sposób rozwój AI może wpłynąć na zwiększenie dostępności warsztatu metodologicznego zaproponowanego przez Pana?

Konkluzje końcowe

Zaprezentowane w recenzji opinie, mające na celu posłużyć ostatecznej ocenie przedstawionej rozprawy doktorskiej mgr. Władysława Błockiego, pozwalają **pozytywnie ocenić** przygotowaną pracę.

Pomimo wskazanych w recenzji nielicznych uwag krytycznych, stwierdzam, iż wniosek o dopuszczenie Pana magistra Władysława Błockiego do kolejnych etapów przewodu doktorskiego jest uzasadniony.

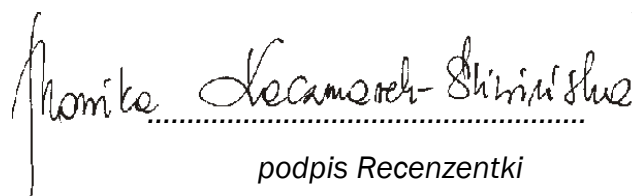
Przedstawiona do recenzji rozprawa w pełni spełnia wymagania stawiane dysertacjom doktorskim i warunki określone w art. 187 ust 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668, z późn. zmianami). Rozprawa zawiera oryginalne rozwiązanie problemu naukowego i przyczynia się do wypełnienia luki poznawczej w tym obszarze oraz dowodzi umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Recenzowaną rozprawę doktorską oceniam wysoko. Recenzowana przeze mnie rozprawa doktorska stanowi rzetelne, wartościowe i interesujące opracowanie, a tym samym wskazuje na dojrzałość naukową i badawczą Doktoranta. Wysoka jakość rozprawy doktorskiej stanowi dowód umiejętności samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. Podjęty temat uznaję za pełen wyzwań naukowych, a jednocześnie niezwykle użyteczny i bardzo wartościowy dla sfery społecznej. Z pełnym przekonaniem rekomenduję opublikowanie rozprawy w postaci monografii, która powinna stanowić potencjał zarówno w świecie naukowym, jak i w praktyce społecznej, a szczególnie w komunikacji politycznej.

Przedłożona do recenzji praca wykazała wiedzę teoretyczną Doktoranta w zakresie nauk o komunikacji społecznej i mediach oraz dowiodła umiejętności realizowania badań naukowych, jak również konstruowania wniosków. **Tematyka pracy oraz sposób jej realizacji bez wątpliwości mieści ją w ramach dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach.**

Mając na względzie wysoką jakość recenzowanej pracy doktorskiej oraz interdyscyplinarne ujęcie metod badawczych wnioskuję o wyróżnienie rozprawy doktorskiej Pana mgr. Władysława Błockiego.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdzam, że rozprawa doktorska Pana magistra Władysława Błockiego spełnia wymogi ustawowe w myśl przepisów zawartych wyżej, co pozwala mi wyrazić pozytywną opinię w kwestii dopuszczenia Doktoranta do kolejnych etapów przewodu doktorskiego.

.....
podpis Recenzentki